

návrh ten spatřovati v pouhém návrhu na sesazení dědičky ze závěti ze správy, čímž by pozůstalost zůstala bez správce, a poněvadž dědičce ze závěti Alžbětě J-ové, pokud jí právo dědické právoplatně ve sporu stěžovatelem zahájeném nebude oduznáno, nelze právo na správu pozůstalosti ve smyslu Šu 145 nesp. říz. jinak odnít, než touto cestou, nejde zde, jak stěžovatel mylně se domnívá, o zřejmý rozpor se zákonem, který stěžovatel napadenému usnesení vytýká.

Čís. 4014.

Ustanovením jednacího řádu záložny, otištěného ve vkladní knížce, že ten, kdo předloží vkladní knížku, pokládá se za vlastníka a sluší mu vklad vyplatiti, propůjčuje se vkladní knížce vlastnost papíru majiteli svědčícího.

(Rozh. ze dne 25. června 1924, Rv I 564/24.)

Žalobce, jemuž komitent odevzdal na místo placení vkladní knížku žalované záložny, domáhal se na záložně výplaty vkladu. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatelka neprávem především v tom, že vkladní knížku od ní vystavenou, jejíž majitelem jest žalobkyně, a na niž se tato domáhá výplaty vkladu, pokládá odvolací soud za papír na majitele znějící a že vzhledem k této vlastnosti vkladní knížky, shledav, že jest pravou, a že žalobkyně nabyla ji bezelstně, uznal žalovanou za povinnu vklad žalobkyni vyplatiti. Podle Šu 10 tak zvaného jednacího řádu žalované záložny, otištěného ve vkladní knížce, pokládá se, kdo předloží vkladní knížku, za vlastníka a sluší se mu vklad nebo část vkladu vyplatiti. Tento předpis srovnávající se s ustanovením Šu 10 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 302 sb. z. a n. platného pro spořitelny, není, jak se snaží tvrditi žalovaná, toliko předpisem pro její vnitřní manipulaci, nýbrž předpisem, na základě něhož žalovaná vklady přijímá, vkladatelé u ní peníze ukládají, tedy součástí smluv mezi žalovanou a vkladateli uzavíraných, platnou pro obě strany a ovšem i pro příští majitele vkladních knížek v jejich poměru k žalované. Vzhledem k onomu předpisu Šu 10 jednacího řádu nutno proto přikládati vkladní knížce žalované záložny povahu papíru majiteli znějícího a podle toho ji posuzovati. Jak bylo zjištěno, jest vkladní knížka v ruce žalobkyně se nalézající knížkou pravou, jest totiž opatřena vlastnoručními podpisy oprávněných zástupců žalované záložny jako vystavitelů a pravými podpisy oprávněných příjemců vkladu. Nebylo také popřeno, že žalobkyně nabyla knížky bezelstně, v čemž utvrzena byla dopisy žalované, že vklad jest volným a může — proti výpovědi — býti vyplacen. V důsledku toho, že

je zde onen shora uvedený předpis Šu 10 jednacího řádu, že tedy jde o papír majiteli znějící, takový papír že opravňuje jeho majitele k výkonu práva, na něž papír zní, dlužno uznati, že žalobkyně jako majitelka vkladní knížky jest oprávněna požadovati, žalovaná pak povinna vklad vyplatiti. Stanovisko žalované, že předpis Šu 10 jednacího řádu znamená toliko, že jest oprávněna, nikoli také povinna k výplatě vkladu, nesrovnává se ani s oním ustanovením jednacího řádu, pokud se týče se správným, poctivostí obchodu odpovídajícím jeho výkladem (§ 914 obč. zák.) ani s povahou vkladní knížky jako papíru majiteli znějícího. Vzhledem k uvedenému nepochybil odvolací soud, když takto na věc pohlížeje, uznal žalovanou povinnou vklad žalobkyni vyplatiti.

Čís. 4015.

Lze podati pouze jeden spis dovolací.

S vlastnictvím pozemku přechází i vlastnictví stromů na něm vzrostlých a od něho neoddělených na bezelstného nabyvatele bez ohledu na případné nároky třetí osoby z obmýtní smlouvy. Stačí, že bezelstnost kupitelova byla tu v době smlouvy, třeba již nikoli v době knihovního vkladu.

(Rozh. ze dne 25. června 1924, Rv I 565/24.)

Žalobce koupil od Štěpána B-a velkostatek. Ježto žalovaná firma, tvrdíc, že jí dle kupních smluv s prodátelem přísluší právo na dříví i pokácené i na stojaté, dříví nadále v lesích velkostatku kácela a odvážela, žaloval ji kupitel na odevzdání lesních oddílů, patřících k velkostatku, a když tak žalovaná za sporu uemřela, žádal náhradu za neoprávněné jejich zadržování. Procesní soud prvního stádu uznal žalobní nárok co do důvodu po právu, odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: S hlediska nesprávného právního posouzení věci pokládá odvolatelka rozsudek soudu prvního stádu za nesprávný, 1. poněvadž žalobce právo žalované firmy ku lesním oddílům po koupi velkostatku uznal, 2. poněvadž Štěpán B. nemohl na žalobce více práv přenést, než sám měl, 3. poněvadž jde o smlouvu nájemní, kterou lze jen podle Šu 1120 obč. zák. rozvázat, 4. poněvadž žalobce nemohl práv, která žalované firmě příslušela, nabýti vzhledem k ustanovením Šu 430 obč. zák., 5. poněvadž, nejde-li o smlouvu pachtovní, jedná se o zjevnou služebnost, při které knihovního vkladu třeba není a 6. poněvadž nabyvatelovu bezelstnost posuzovati dlužno nikoli dle doby uzavření smlouvy, nýbrž dle doby nabytí práva vlastnického, kterého nabývá se knihovním vkladem. Všechny tyto výtky jsou bezpodstatny. Žaloba, původně jako žaloba vlastnická podaná, změněna byla za řízení v žalobu o náhradu škody, vzniklé pokácením porostu a odnětím jeho a hrabanky. S hlediska právního dlužno věc posuzovati podle původní žaloby vlastnické, poněvadž náhrada škody jest jejím důsledkem. Jak žalobce, tak i žalovaná firma mluví jednak o dříví, v oddílech lesních vykáceném, jednak o dříví dosud nevykáceném. Ježto však dříví vykáceno bylo teprve v roce 1920, jak odvolání samo doznává, nemá rozlišování to pro rozhodnutí tohoto sporu významu, ježto statek koupen byl již